

זכרנו אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וידבר וגו' קדושים תהיו (ויקרא יט. ב)

כתוב בילקוט מדרשי תימן על פסוק זה בזה"ל: לומר לך מה נאמר בעשרת הדברות כך נשנה בזו הפרשה, נאמר בעשרת הדברות 'אנכי יי' אלדיך' וכאן נאמר 'אני יי' אלדיכם'. נאמר כאן 'אל תפנו אל האילים', ונאמר להלן 'אל יהיה לך אלדיים אחרים'. נאמר כאן 'אל תשבעו בשמי לשקר', ונאמר להלן 'אל תשא את שם יי' אלדיך לשוא'. נאמר כאן 'אל תשבתו תשמורתי ונאמר להלן 'זכור את יום השבת לקדשי'. נאמר כאן 'איש אמו ואביו תיראו' ונאמר להלן 'כבד את אביך ואת אמך'. נאמר כאן 'אל תעמוד על דם רעך', ונאמר להלן 'אל תרצח'. נאמר כאן 'אל תגנב' ונאמר להלן 'אל תגנב'. נאמר כאן 'אל תלך רכיל בעמך', ונאמר להלן 'אל תנאף'. נאמר כאן 'אל תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו', ונאמר להלן 'אל תענה ברעך עד שקר'. נאמר כאן 'ואהבת לרעך כמוך אני יי'', ונאמר להלן 'אל תחמוד בית רעך'.

יכי קדוש אני יי' אלדיכם! אמר הבי"ה, אם אתם מקדשים עצמכם, מעלה אני עליכם כאלו קדשתם אותי. ואם לא קדשתם עצמכם, כאלו לא קדשתם אותי. ואני עצמי קדוש, שנאמר 'יכי קדוש אני יי'', שקדושתכם מקדושתו, שנאמר 'יכי קדוש אני יי' מקדשכם'. מיכן אמרו, שמקדש את עצמו מעט מקדשין אותו הרבה, מקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו (מלמטה ומלמעלה, קדש עצמו בעוה"ז מקדשין אותו בעוה"ז ולעוה"ב.

ואיזהו שנקרא קדוש? **זה שלא יחזיק במחלוקת, ושלא יביא רעה על האדם בעולם, אלא יהיה כל מעשיו שנתשה יהיו לשם שמים, עכ"ל.**

המורגל במחשבת האדם שקדושה היא, התעלות רוחנית או הרחקה מטומאה ומן הדומה לה, וכן מעריות וכל כיו"ב. והן אמת שגם היא קדושה, שהרי פירוש 'קדושה' הנו מופרש ומובדל. והן אמת שצריך לחנך ילדינו לכל ענייני הקדושה. ועל אף שאין באפשרותנו להסביר להם את טעם הדבר, הן מחמת שלא הגיע הזמן, והן מחמת שלא יבינו הדבר. מ"מ מרחיקים אנו אותם בכל מאי דאפשר להרגילם לקדושה שע"כ משתרש הדבר בלבם, ומעצמם במשך הזמן מרגישים שלא נאה ולא יאה, ואין זה מדרכי הצניעות לנהוג בערבוביא, ובחוסר צניעות וכו'.

אך כאן המדרש מלמדינו הסתכלות נוספת על האדם הקדוש. האדם הקדוש הנו האדם שהיבין אדם לחבריו אצלו הנו מושלם. כלומר גם עם חברו חטא כנגדו, עם כל זאת לא יחזיק במחלוקת. ואף אם מצד הדין מותר לו להביא רעה על אדם מסויים, מ"מ נוהג ב'קדושה' ואינו מביא עליו רעה, אלא כל מעשיו לשם שמים, ואכמ"ל בדוגמאות בעניין.

וכמה יפה הדבר שפרשתינו נופלת בימי ספירת העומר שבו מתו תלמידי ר' עקיבא, והוא מה שלימדנו ר' עקיבא 'ימאי דסני עלך, לחברך לא תעבידי'. וממילא יגיע אח"כ האדם ל'ואהבת לרעך כמוך' שזהו כלל גדול בתורה כדאמר ר' עקיבא, והוא מה שסיים המדרש (לעיל) 'אלא יהיה כל מעשיו שנתשה יהיו לשם שמים'. שהרי הי' בי"ה נקרא 'ירעי' ואין אוהב בועט כמובא בחז"ל עניינים אלו, וממילא כל מעשיו יהיו לשם שמים, כלומר, באהבה לשמו יתברך, וכפי שאנו מתפללים על זה בכל יום בברכת 'אהבת עולם'.

א"כ זהו הזמן המתאים והראוי לחנך ילדינו להיות 'קדושים', **במובן שהם כן יכולים להבין, להפנים וליישם.** אך בכדי שדבר זה יצא לפועל כדבעי, ולא נהיה ח"ו כציפורים המצייצות אשר אינן מועילות. צריכים לדבר על עניינים אלו בצוותא כל המשפחה, כשיושבים כולם סביב שולחן שבת. אך חשוב לתת את הדעת לשוחח עם כל ילד לפי גילו ורמתו, כלומר לחדש ולפתח את העניין במושגים שימשכו אותו לדון בעניין. ילדים בגיל הנערות להרצות בפניהם קושיות ודקדוקים כגון: מצד אחד כתיב 'שלא נהגו כבוד זב"ז' ומאידך כתוב 'שזולזלו זב"ז'. וילידים קטנים להמחיש להם בסיפורים מעלת תלמידי ר"ע ומה בסוף עלה בגורלם ולמה וכו', ויהי"ר שנזכה להרבות שלום, אכי"ר.

התודה והערצה לצוות המחנכים והמחנכות הרבנים והרגנות הנפלא, אשר עתים ועושים למען חינוך
הבנים, במסירות, אכפתיות ודאגה מרובה, ומרעיפים חום ואהבה, מתוך חיוך ושמחה. יהא רעוא שיזכר שכל יוצאי
הלציונים ירוו נחת ליושב מרומים, ויעלו לחיות תפארת לעם ישראל ולכל העמים, אכי"ר

פניני הלכה

אמה על אמה זכר לחרבן בית
קדשינו ותפארתינו

גמרא (בב"ת טו) ת"ר, כשחרב הבית בשניה רבו פרושין בישראל שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין, נטפל להן ר' יהושע אמר להן, בני מפני מה אי אתם אוכלין בשר ואין אתם שותין יין? אמרו לו, נאכל בשר שממנו מקריבין על גבי מזבח ועכשיו בטל? נשתה יין שמנסכין על גבי המזבח ועכשיו בטל? אמר להם, אי"כ לחם לא נאכל שכבר בטלו מנחות. אפשר בפירות. פירות לא נאכל שכבר בטלו בכורים. אפשר בפירות אחרים. מים לא נשתה שכבר בטל ניסוך המים! שתקו. אמר להן, בני בואו ואומר לכם, שלא להתאבל כל עיקר אי אפשר שכבר נגזרה גזרה. ולהתאבל יותר מדאי אי אפשר, שאין גזרין גזירה על הצבור אא"כ רוב צבור יכולין לעמוד בה, דכתיב (מלאכי ג. ט) 'במארה אתם נארים ואותי אתם קובעים הגוי כלוי'. אלא כך אמרו חכמים, סד אדם את ביתו בסידי ומשיר בו דבר מועט. וכמה? אמר רב יוסף, אמה על אמה. אמר רב חסדא, כנגד הפתח וכו', עכ"ל.

המושך בעמוד הבא

מחידושי רבותינו

קדושים תהיו (ויקרא י"ב ב)

פרושים תהיו מן העריות ומן העבירה, שכי"מ שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, אשה זונה וחללה, אני הי מקדשם, ולא יחלל זרעו בעמיו, אני הי מקדשו, ומאחר שבכ"ר הקודמת הזהירה תורה על העריות לפרטיהן, לכך אומר הכי כאן, קדושים תהיו, כלומר הו פרושים מן הזנות, כי במקום שיש פרישות מהזנות, יש קדושה, ולהיפך אם חיי"ו יש זנות, שורה שם רוח הטומאה, כי בהיכל זי של הטומאה, יש מקום שבו שוכנת רוח הטומאה, וכל העובר עבירה כזו, יורדת רוח הטומאה ומדבקת בו, ועיי"ז נעשה סימן בפניו, וכשהמלאכים רואים סימן זה, מקללים אותו ואומרים, הבדלו מפלוני שעבר על מצות התורה וטימא את נפשו, ואוי לו ולנפשו שאין לו חלק בא-להי ישראל לעוה"ב אם לא ישוב מרשעו, וכל זמן שאינו שב, אין סימן זה מסתלק מפניו, ואם נולדו לו בנים, גיי שורה עליהם ורהי"ט ונהיים רעים, ואלו הרשעים שהם עזי פנים מהם יוצאים רח"ל. (מע"ל).

ודע כי הנפשות באו לעוה"ז כדי לסגל מצות ומעיי"ט שא"א להשיגם בעולם העליון, אלא שיש לקנותם בעוה"ז עיי החושים שבאדם כדי להרויח שכרם לעוה"ב, אבל בעלי הדעת יודעים שהמצות שהם עושים בעוה"ז אין ערוך להן, ואין קץ למתן שכרן לעוה"ב, כמיי"ש רז"ל באבות, יפה שעה אחת של קורת רוח בעוה"ב מכל חיי העוה"ז. ואמרו, כל הנביאים לא ניבאו אלא לבעלי תשובה, אבל צדיקים גמורים, יעין לא ראתה אלדיים יעשה למחכה לוי.

ועוד בא הכי **ללמדנו**, שאפי" בדברים המותרים לנו שאנו נוהגים מהם, צריכים להיות לשי"ש ולא להנאתינו בלבד, לפיכך אכילתנו ושתייתנו יהיו כדי שיהיה לנו כח לעבודת הי"ת, וכך נחשוב בכל ארחות חיינו ומעשינו, ועיי"כ ניקרא קדושים, הואיל וכל מעשינו לשי"ש. וכדי להגיע למעלה זו של קדושה, לא די בפרישות מן העבירות, אלא גם יש לקיים המיי"ע, לפי שבכל מצוה ומצוה מגיע הגוף לידי מעלה וקדושה, וזהו שני יעשיתם את כל מצותי והייתם קדושים, כלוי מתי תגיעו למעלה הקדושה להיות קדושים לפני, כשתעשו את כל מצותי, וכל מצוה שאדם עושה, נעשית מלבוש לנשמה, ובו תהיה הנשמה מלובשת לעוה"ב.

לזשי"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ודע כי עיי לימוד תורה ותפלה הבא מכח חלק א-לוה ממעל שבאדם, היינו הנשמה הקי, שבזה מייחד נשמתו עם קבי"ה עיי הדיבורים הקדושים של תורה ותפלה, ואז קבי"ה ואורייתא ונשמתא חד אינון, וזהו יחוד קבה"י. והנה בכל עסק תורה ותפלה צריך האדם לומר ליקבה"י, ומהו היחוד הזה? הנה האדם כשהוא לומד תורה, הוא מוציא מפיו אותיות קדושות ודברים קדושים, ומכח מה הוא מדבר, מכח חלק א-לוה ממעל שבו, היינו הנשמה הקי. וידוע שקבי"ה ואורייתא וישראל חד אינון, נמצא שנעיי הנשמה הקי שמדבק עצמו בחלק האלהות שבו באותיות הקי, אזי הוא מעלה אותן למעלה ומתדבקים באחדותו יתי, וזהו לשם יחוד קבה"י שמיחד את התוה"ק ונשמתו הקי עם קובי"ה עיי לימוד תורה ותפלה.

וזהו בכל אדם, אבל מרע"ה היתה בו מעלה יתירה, שקודם הדיבור היה מייחד חלק האלהות שבו עם הקבי"ה, וזהו ימשה ידבר והאלדיים יעננו בקולי, ר"ל חלק האלהות שבו היה מתעורר קודם דיבורו, וזהו מיי"ש רז"ל שהשכינה מדברת מתוך גרונו, היינו בקול היוצא מן הגרון דהיינו נשמתו שהיה מייחד אותה עם הקבי"ה בקול. (מכתי"י).

(יאפיקי מיסי למרה"ע יעבץ צ"ל)

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה...

המשך מהעמוד הקודם

ועפ"ז כתב הרמב"ם (הלי תענית פ"ה ה"ב) וז"ל: מִשְׁחָרְבַּת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ תִּקְנֶנּוּ חֻכְמַיִם שֶׁהָיוּ בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר שְׁאִין בּוֹנִין לְעוֹלָם בְּנֵין מִסֵּד וּמִכֵּר כְּבָנָן הַמְּלַכִּים. אֶלָּא טַח בֵּיתוֹ בְּטִיט וְסָד בְּסִיד וּמְשִׁיר מְקוֹם אִמָּה עַל אִמָּה כְּנַגְדַּת הַפֶּתַח בְּלֹא סִיד, עכ"ל. וכ"פ השי"ע (סי תקי"ט).
וכן הוא מנהיגנו כמובא בשעני"ה (סימן קי"ז ס"א), וכתב בעיני יצחק (שם אות ב') שיש שנהגו בתינו לצבוע מקום זה בשחור.
וסמך למנהגם נמצא בספר אגודה (סוף תענית) שכתב בזה"ל: יניח בלי ציור סיד או מראה שחור רק בלא תיקון כלל, העלוהו האליה רבה, ושער הציזן (סקי"ח), והערוך השלוח, והאגרות משה (חי"ג או"ח סי' פ"ד ד"ה עי"ן). (יעוין באורד בעיני יצחק שם ובשו"ת אורן שלחכמים סי' נ"ד).
וכתב בעיני יצחק (שם) וז"ל: וזה נקרא אצלינו בפי כל בשם מְנוֹרָה, ואין הטעם ידוע מה שייכות יש ביניהם. ולמה מנורה דוקא ולא שאר כלי בית המקדש, ואדרבה צורתו דומה יותר למזבח. ויש שלא עשאוהו מרובע ממש, אלא עגול בראשו כמין כיפה. ועיין מיי"ש בס"ד בשמן למאור על מגילת בני חשמונאי פסוק כ"ט, בנא "מנרתא". ואחר זמן שמעתי טעם לדבר בשם חכם אחד כי הוא לשון סגי נהור, דכיון שנהגו לעשות המקום שחור כדלעיל, שהוא חושך ולא אור, לפיכך כינוהו מנורה. ואמנם אור היה להם לקרוא לו, אך כיון שהוא זכר למקדש, קראוהו מנורה. ויפה אמר. ובדרך דרש אפשר לומר כי מְנוֹרָה, על שם (בראשית כ"ו, יז) מֵה נִוְרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה, אין זה כי אם בית אלדיים וגוי, כמו שדרשו חז"ל בבראשית רבה התם, שהראה אז הקבי"ה ליעקב את ביהמ"ק בנוי וחרב ובנוי, עכ"ל.
וכתב מהר"ח כסאר בספרו שם טוב (על הרמב"ם שם) וז"ל: משחורב בית המקדש תיקנו חכמים וכו', ברייתא בבא בתרא (דף ס"ג). ותיקנו חז"ל כל אלו החסרונות כדי שלא לשכוח ולא נסיוח דעתינו מחרבן ביהמ"ק, אלא נהיה דורשים בזכירתו תמיד בכדי שבזה ירחם עלינו בעל הרחמים ויעלה ארוכה למכאובינו זה כמאמי חז"ל על פסוק כי אעלה ארוכה לך וגוי ציון היא דורש אין לה מכלל דבעיא דרישה ללמדינו, שכי"ז שאנחנו דורשים בזכירתו תמיד באלו הדברים אזי יעלה לנו הי ארוכה לבנות בית מקדשינו ותפארתינו בחיינו ובימינו אכ"י.

לרפואה ובריאות איתנה
סעדיה עדי בן שלום צוביירי
מתוך אריכות ימים ושנים

מייאוס - מה שכיום
אומרים מייאוס.

לזשי"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

בדרכיהם אתהלך....

ורחמינו על כל מעשינו

בכל יום ויום היה משכים הרב דוד עראקי לבית הכנסת המיוחד ללימוד (בתימן היו בתי כנסת מסויימים אשר בהם התקיימה ישיבה ללימוד התורה). ובכל יום הוא היה הראשון והמפתח של בית הכנסת בכיסו. הוא היה קם בחצות לילה מתחנן על גלות החרבן ובנתיים היו הצבור באים להתפלל. לאחר מכן היה מתעטף בציצית ואחר כך לובש התפילין. כל ימיו היה מלמד תינוקות, ולא זו מבית הכנסת לעולם רק לצורך אכילה וכדו' או למקוה או לצרכי הגוף וכי'.

באחד מהימים כאשר רצה להניח את תפיליו, חשכו עיניו, רצועות התפילין חתוכות דק דק. התחיל הרב לבכות וגזר על עצמו תענית. ונשתומם על מעשה זה אשר עשו לו.

בדרך כלל כשהיה רוצה הרב שיביאו לו או יקחו לו דבר מצנעא עיר בירת תימן, היה שולח ילד או מי שהוא אחר לשאול ולברר מי נוסע לצנעא, ודרכו היה שולח או מקבל את אשר חפץ. היות ובעירם כל יום נוסעים אנשים לצנעא, מכניסים סחורה הקדרים, אשר עשו כל מיני קדרות מחרס. אך הפעם אחר התפילה יצא הרב בעצמו לחוץ מרוב צערו, לברר מי נוסע היום. אמרו לו פלוני ופלוני.

כתב הרב דוד מכתב להרב ממשפחת צאלח המיוחסים המתגוררים בצנעא, וצירף לזה הכסף דמי התפילין, ואמר לאנשים שהלכו לצנעא, אני מבקש מכם שתחזרו היום בשביל התפילין.

בנתיים קיבל הרב עליו תענית. כשבאו התלמידים שאלם, תגידו לי מי הוא מכם שטעה ועשה זה?? התחילו התלמידים לבכות מרוב פחדם שיקפיד עליהם. אמר להם הרב, אני נותן לכם זמן שתתנו לי תשובה עד אחר הצהרים.

אחר הלימוד שוב שאלם, מי עשה זאת?? השיבוהו, איננו יודעים. ובאמת לא הילדים עשו זאת ואף לא ראו מי עשה זאת. הרב נצטער עד מאוד ומרוב צערו אמר, ליטריקיה חויה דרבנן [פירוש: ישוך אותו נחש של חכמים] מי שעשה בתפילין כך.

כאשר שמעו זאת הורי הילדים, פחדו על ילדיהם, ופנו ואמרו לרב, כבר הקרנו ודרשנו את כל הילדים כמה חקירות, אף אחד מהן אינו יודע. ואם היה אחד מהם יודע היה מגיד להורים שלו. אדוננו הרב אל תעניש את הילדים, אנחנו ניתן עבור התפילין כמה שמארי יאמר. אמר להם הרב, אני לא לוקח שום פרוטה ממי שהוא. עין של מעלה יודעת והיא תדון.

למחרת השכים הרב לבית הכנסת כרגיל. וכבר הביאו לו תפילין חדשות. כאשר פתח את ההיכל להוציא את סידור התפילה והטלית, והנה רואהו ברצפה תחת התיבה כמה עכברים מתיים.

הצבור שראו זאת, ידעו שהם העכברים שעשו המעשה וקללת הרב פגעה בם. אז נחה דעתם מחמת ילדיהם שהם חפים מפשע והחרם של הרב השחית העכברים.

מכנגד הרב התחיל לבכות ואמר "ורחמינו על כל מעשינו". לכן גזר על עצמו בשביל התפילין והעכברים תענית שהשם ירחול לו. וביקש מהי מחילה, וזאת מרוב יראתו מהי היה מדקדק על עצמו, אפילו שהוא יודע שאין עליו שום עוול שהוא צודק מרוב חסידותו ודבקותו בשם ית', והוא בדרגתו לא סמך גם בזאת על השי"ת.

ביומא דהילולא כ"ח ניסן המאתים ואחת עשרה דמרנא ורבנא
בוצינא קדישא מוהר"ר יחיא צאלח המכונה מהרי"ץ
זעק"ל. סופר ודובר בת"ת אודות גדלותו הודו ותפארתו,
ואיך עוד בעודו טליא ניכרה ענוותנותו על אף ידיעתו
והתמתדו בתורה. זכותו תעמוד לנו ולכל ישראל, אמן

מהליכות אבותינו

מבליעו באפרקסותו

גמרא (ברכות כד:) אמר רב יהודה, היה עומד בתפלה ונזדמן לו רוק מבליעו בטליתו, ואם טלית נאה הוא, מבליעו באפרקסותו.

רבינא הוה קאי אחורי דרב אשי [רבינא היה עומד אחרי רב אשי], נזדמן לו רוק פתקיה לאחוריה [השליכו לאחוריו]. אייל לא סבר לה מר להא דרב יהודה [אמר לו, לא סובר מר למה שאמר רב יהודה] מבליעו באפרקסותו? אייל, אנא, אינא דעתאי [אני, אנין דעת]: ופירשיי ד"ה אפשר כדרכי יהודה – להבליע

באפרקסותו, סודר שבראשו ושני ראשין תלוין בפניו: להבין גמרא זו היטב שתתבאר כאור החמה, יהיה ניתן, רק אם נתבונן בלבוש אבותינו בתימן ע"ה.

בכל תפילה ותפילה בכל יום היו מתעטפים בטלית המכונה ישמלה, אשר היו הולכים אתה במשך כל היום כאשר היא מקופלת על כתפיהם, ובשעת הצורך כגון שהיו צריכים ליקח את הפירות או שאר דברים שקנו, היו משלשלים אותם בטלית זו ומביאים אותם כך בתוכה לבתיהם.

לפי זה מתבאר יפה מה שאמרה הגמרא 'ואם טלית נאה היא', כלומר שאין הוא משתמש בה לצרכיו כיהשמלה, לא יבליע ורוקו בטליתו, כי בזה מבזה את המצוה אשר רומם עד עתה, וע"כ מבליעה באפרקסותו.

ובשביל שנבין עניין אפרקסותו, נבאר כיצד היה מלבוש כיסוי הראש אבותינו בתימן. כובע גבוה היה לראשם ללא שפה מסביב המכונה 'יכופיה', וסביבו היה סובב מטפחת מקופלת באופן צר וארוך המכונה 'מסארי', כאשר קצתה האחת מכוסה ע"י המטפחת ורק ראשה כעשר ס"מ יוצא לכיוון מטה בולט החוצה, וקצה המטפחת השנית מוכנס בדוחק למתחת המטפחת מכיוון מעלה למטה. את קצתה הראשונה היו מרימים לכיוון מעלה ומכניסים אותו בדוחק ממתחת למטפחת לכיוון מטה.

לפי התיאור הזה תוברר הגמרא היטב. כאשר היה להם רוק בפיהם, היו מוציאים את קצתה של המטפחת הראשונה, מקנחים בה רוקם, ומחזירים אותו חזרה לתוך המטפחת. בכך הרוויחו ששום אדם אינו רואה רוקם ואינו נמאס בדבר, ואף לא האדם המקנח עצמו. יש לציין שכעת בארצינו הקדושה שהשתנו המלבושים, ראו ראינו ונוכחנו שאבותינו היו לוקחים עמם בכיסם תמיד 'מטפחת קטנה', לצורך עניין זה (לא השתמשו בנייר, היות והדבר כמעט אינו מעשי, ע"כ העדיפו מטפחת).

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

**"לא ניתנו שבתות וימים טובים
אלא לעסוק בהן בדברי תורה"**

המיוזם היחודי

לתלמידי "עטרת חיים"

נתן את פירותיו וגעשי ורעשי לימוד
האבות עם הבנים נשמע פורץ מחרכי
בית המדרש 'פעולת צדיק'
בעירנו ת"ז בכל ימי חול המועד

ולא רק בבית מדרש זה אלא גם
בבתי מדרש אחרים ובערים
אחרות, תלמידי הת"ת הפיצו
בימים קדושים אלו את תורת ה'

יה"ד שיקוים בהם מקרא שכתוב
'בנינו כנטיעים מגודלים

בנעוריהם'

ופירש"י, שאין בהם מום כל כך
הם מנוקים מעבירה ומגודלים
בשם טוב

בתמונות חלק מהלומדים
האבות עם הבנים

**מדיבורים
למעשים!
המבצע
החדש
...החל...**

חכמי תימן

הרב יוסף ב"ר שלום שָׁמֶן

נולד בצנעא בשנת תרנ"ח.
אביו היה סגן ראש הישיבה
הגדולה ומחבר ספר "פך
השמן".

תלמיד מובהק לרב הראשי
לתימן מארי יחיא יצחק הלוי.
גדול בתורה וסופר סתי"ם
מומחה.

עסקן ציבור ומרביץ תורה.
מחשובי הרבנים בצנעא.

עלה לארץ ישראל בשנת
תשי"י, תחילה שימש כרב
המושב תְּעוֹז, ואחר כך נתמנה
לרב העיר הרצליה.

חיבר קונטרסי
"חיי התימנים".
בנו הוא הרב
הדיין אברהם
שמן שליט"א.

נפטר בהרצליה
בי"ב ניסן תשכ"א

התודה...

הברכה...

לידידנו היקר והנעלה אשר
נצטרף להרים קרנה של-תורה
יהדות תימן המעטירה והמפוארה
ר' **נעם שרוי** הי"ץ

יהא רעוא שיראה ברכה בעמלו,
ויפתח לו השי"ת אוצרו הטוב,
להביא ברכה על ביתו.

ויזכה ויראה בניו וכל זרעו,
יראים ושלמים, הולכים בדרך
אבותינו הקדושים. מאירים
ומזהירים בתורת האלודים,
כחמה בקייטא בצערי היום.
מתוך אושר ועושר השקט
ובטחה, אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

ניתן להקדיש את העלון להצלחה, לרפואת, לעילוי נשמת
שם אחר- לשבוע 50 ש"ל. לארבע שבועות 150 ש"ל.
לשנה- הוראת קבע של 50 ש"ל למשך שנה.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022